

[Socialministeren.]

Tilskud. Nej, hvad jeg sagde, var noget ganske andet. Det, jeg tilsigter med Forslaget, er aldeles ikke en principielt ligegyldig Overvejelse af, om de forsikrede skal betale 60, 50 eller 40 pCt. af de samlede Udgifter; Spørgsmaalet om Socialforsikringsbidragenes relative Størrelse er et rent praktisk Spørgsmaal, det er et Skatteproblem, et partipolitisk Problem, der drejer sig om, hvor meget man mener, man kan læsse paa den almindelige Befolkning, uden at Forretningen spiller Fallit, eller, som man ogsaa kan udtrykke det, hvor meget man kan tage som Forsikringsbidrag, og hvor meget man skal tage som Skat. Det, jeg sagde, var noget ganske andet, af langt større principiel Interesse, nemlig følgende: det er af afgørende Betydning ved denne Lovgivning, at vi i størst mulig Udstrækning faar trukket de arbejdsløse ud af Fattigvæsenet og Hjelpekasserne og over paa Forsikringen, faar trukket dem ud af denne Forsorg, der er uværdig for selvstændige Borgere, og som tilmed har Tendens til at demoralisere og sløve og for øvrigt ogsaa til at forøge Udgifterne Aar for Aar. Men hvis vi skal naa dette, er det nødvendigt netop at udbygge og styrke Forsikringen mere end hidtil, det er nødvendigt at forøge Statstilskuddene og udbygge en Krisefondsinstitution, der virkelig bliver i Stand til at løse sine Opgaver; det har den jo ikke været hidtil. Det sidste indrømmede den ærede Ordfører Hr. Krag jo ogsaa, men saa maa han ogsaa være med at tage Konsekvenserne, hvis han vil naa Resultatet. Resultatet er ingenlunde en Fastholden af Forholdet mellem Medlemsbidragene paa den ene Side og offentlige Tilskud paa den anden Side indenfor selve Forsikringen, nej, Resultatet, der skal naas, er Udbygning af Forsikringen, saaledes at de forsikrede ikke ved første Kriselejlighed igen skal overleveres til det almindelige Forsørgelsesvæsen. Jeg nærer det Haab, at ogsaa den ærede Ordfører for Retsforbundet vil kunne forstaa dette og dermed forstaa sine egne Indvendingers principielle Mangel paa Lødighed.

Og naar jeg nu fra disse forskellige principielle Betragtninger over Lovforslaget skal gaa over til Indvendingerne mod det specielle Forslags Enkeltheder, maa jeg straks i Henhold til det, jeg har udviklet, fremhæve, at skal Forhandlingerne her og i Udvalget foregaa som en Kamp for og imod Organisationstanken eller som en Mistænkeliggørelse af det ene eller det andet Partis Hensigter, tror jeg ikke, der er Mulighed for at naa til et Resultat, der er til

Gavn hverken for de arbejdsløse eller for Samfundet. Men heldigvis taler man jo heller ikke i Udvalget ud ad Vinduerne; heldigvis viste det ærede Medlem Hr. Krags Udtalelser jo ogsaa — naar man opfattede med tilstrækkelig Sans for Nuancerne — netop en ikke ringe Forstaaelse og en ikke ringe Forhandlingsvillie. Naar det ærede Medlem overfor mit Forslag sagde, at Røsten vel var Jakobs, men Haanden var Esaus, saa kan jeg ripostere med at sige, at vel var Røsten det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals, men Haanden var det ærede Medlem Hr. Krags, og det er *Haanden*, vi har Brug for — saa maa Røsten for min Skyld fylde hele Venstrepressen, hvad der jo ogsaa var Hensigten med Koncerten.

Jeg afviser altsaa den Belysning, det ærede Medlem Hr. Krag lagde over sin Fremstilling af Forslaget, ogsaa med Hensyn til Arbejdsanvisningen for at begynde med Begyndelsen, men jeg er her villig til at forhandle om Enkeltheder. Det var for Resten pudsigt at høre det ærede Medlem ideligt tale om Fagforeningspræg og lignende, eller som den dertil indrettede Presse skriver: Regeringspartierne Knæfald for Fagforeningerne, naar det første, som det ærede Medlem udtalte, da han overhovedet gav sig i Lag med det praktiske Forslag, var en Forbavselse over, i hvilken Grad vi havde vendt Bøtten ved Forslaget om Arbejdsanvisning, som Fagforeningerne altid havde været saa stærkt imod og vilde have ført over til Arbejdsløshedskasserne. Det er da en ejendommelig Form for Fagforeningsdiktatur, der heretter har fundet Udtryk i første Afsnit af Lovforslaget, som fører Arbejdsanvisningen helt og holdent over til det offentlige og endda udbygger den stærkere. Det ærede Medlem udtalte, at Ledelsen af Arbejdsanvisningskontorerne efter mit Forslag ikke var neutral. Jeg forstaa nu ikke, hvad han mener med det, men neutral *skal* den være, og saa maa vi se at faa den gjort neutral i Udvalget. Det glædede mig, at den ærede Ordfører Hr. Krag tilsyneladende ikke var imod at bringe Orden paa dette Omraade med Hensyn til Arbejdsanvisningen og altsaa heller ikke imod at regulere Funktionæranvisningen, Engageringsbureauerne, Husgernings- og Fæstekontorerne og derigennem komme de florerende Misbrug og den stadige Pengeafpresning overfor de allerfattigste af de arbejdsøgende til Livs. Jeg skal være meget villig til at forhandle om den nærmere Formulering af §§ 6—8, naar blot Formaalet med disse Bestemmelser naas, herunder